

El nombre dels membres numeraris de la Acadèmia es estat augmentat ab elements tan valiosos com són els nous acadèmichs Srs. Bassegoda, Mn. Barrera, Matheu y Bosch.

Sis vacants resten en la nostra Corporació per mort de companys benivolguts; esperèm que en el propvinent curs els sis nous acadèmichs ja electes vindran a unir-se ab nosaltres y pendran part en les nostres tasques.

Durant el curs de que vos estich parlant, es estat elegit acadèmich numerari N'Antoni de la Torre y del Cerro, per omplir la vacant d'En Johan Bta. Orriols. Foren proposats acadèmichs corresponents : Mn. Joseph Palomer y Alzina, d'Arenys de Mar, y Mn. Johan M.ª Altissent, a Lleyda.

La mort ha signat tres acadèmichs, los quals han retut llur deute a Natura, passant llurs esperits d'aquesta vida: En Johan Bta. Orriols, En Josep Soler y Palet y l'acadèmich corresponent a Lleyda Il·tre. Sr. En Joseph Gaya, canonge arxiver del Capítol de Lleyda. Preguem nostre Senyor Déu que vulgui, per sa infinida misericordia, llurs ànimes perdonar y rebre en Paradís eternament.

DANIEL GIRONA Y LLAGOSTERA

N'AGUSTÍ VILA

Molt poques, poquíssimes, són les notícies que N'Antoni Elías de Molins ens dóna referent a la vida y treballs del escriptor barceloní de la primera meytat del segle XIX, N'Agustí Vila; mercès a un relligall que'ns ha dextat lo nostre bon amich En Lluís Noguera, podèm ampliar les curtes ratlles escrites pel autor del *Diccionario biográfico y bibliográfico de escritores y artistas catalanes del siglo XIX*.

N'Agustí Vila fou administrador de la Casa d'Infants òrfens y autor d'una memoria referent a la administració y millores de la dita Casa, fou advocat d'aquells qual nom es pronuncia ab respecte, exercí alguns càrrechs administratius

al Ajuntament de la ciutat, dexant bon recort al Municipi pel interès y zel que's prenia en els treballs que se li encomanaven; però, ab tot y axò, encara tingué temps per a dedicarse al cultiu de les belles lletres, dexant escrits diversos treballs literaris, com són:

Un poema, intitulat *Fundació de Barcelona*, que consta d'uns sis cents versos.

Un llibre de *Consells que dona un pare a son fill*, consisteix en onze epístoles morals, repartides axí: I, *Moral*; II, *Salut*; III, *Virtuts socials*; IV, *Instrucció*; V, *Prosapia*; VI, *Amichs*; VII, *Política*; VIII, *Urbanitat*; IX, *Elecció de muller*; X, *Apòleg*, ab el subtítol «Desvaris de pretendre ser molt rich», y XI, *Altre apòleg*, ab un subtítol, també, hont tracta de com «devem fugir de l'ambició». Aquestos *Consells* formen un total de més de tres mil versos, hont s'hi llegexen notes autobiogràfiques, com quan escriu:

«Oh! quin recort amarga ma memoria!
jo si que ab molt orgull me puch gloriar,
puig mentres viuré al món, serà una gloria
d'haverme vist d'un savi amich honrar;
Merceixes una gran dedicataria
¡Sombra gloriosa, Folch, amich sens par,
Tu mos dubtes, solícit, discipaves,
mentres que en lo cansanci m'animaves!»

Altres vegades fa referencia als seus pares, com al dir:

«Molt prop del santuari de Viluya,
en son florit abril,
la mia avia de Alella procedent
sense gran pena, antes bé, ab molt gran content,
en aquest món posà mon pare amat...»

També'ns parla dels autors, aleshores més corrents y populars, pels estudiosos legistes, no oblidant a en Gibert, Sala y Tapia:

«Deixant ja los Ulpians y Justinians
en sas marmorias tombas sepultats,
los còdichs deus saber dels castellans
per los savis Alonsos arreglats;

primerament no deixis de tas mans
 per veure sos articles més usats,
 la teòrica docta de Gibert,
 compendí curt, però en les lleys complet...
 Ja Sala t'ofereix son *Dret Real*...
 La Práctica Forense pots En Tapia,
 o altre autor, per últim, estudiar...»

També s'hi veu, de tant en tant, les idees catòliques
 del autor:

«Llegeix, llegeix lo llibre lluminós
 que en son *Criteri*, Balmes ens llegà;
 allí de sana crítica las reglas
 en tot assumpto te daràn la mà...»

Però, a vegades, dexa lo to doctrinal que quasi sempre
 usa, y's permet certes brometes criticant algunes de les
 idees que en lo seu temps causaven sansació, com, per exem-
 ple, al tractar del art de curar per la Homeopatia:

«Però observa que es lo bo
 la evident contradicció
 dels metges que estàn obrant
 pel sistema d'Hannhemann,
 tan en boga avuy en dia,
 dit : La Homeopatia.
 Estos en tot oposats
 als que ab casoles y plats
 davan lo remey copiós;
 pretenen curar lo còs
 ab àtomos invisibles,
 a tot lente imperceptibles,
 confirmant allò que s'hou
 per chanza, de que en lo pou,
 tirant-li mitja llimona,
 farà llimonada bona
 de l'agua que treurà
 mentres que'l pou ne darà.
 Un Metge escandalizat
 d'aquest sistema extremat,
 digué, que també es podria
 apurant la Homeopatia
 curar los pobres malalts
 sols ab remeis nominals,
 de pronunciació un xich rara
 diluïts ab aigua clara.

¿Pues no es fàcil de que't moris,
 entre tants contradictoris
 sistemes de medicar,
 quan los teus mals vols curar...?»

Y axí podríem anar esmentant fragments d'aquesta obra, al nostre entendre la més interessant de son autor.

També va escriure un *Certamen pastoril* o *poema bucòlich*; composició poètica de més de mil cinch cents versos, treball el fi del qual és honorar a la joventut.

Es veu que lo dit Vila fou un esperit inquiet y amich de conrear tots los gèneres literaris, per tal com, probablement en 1848, va escriure una peça en un acte y en vers, ab el títol de *La falsetat castigada* o *un epissodi en l'establiment de la Font Santa*. Es una obreta que demostra ingenuitat.

En 1850, va adreçar desde Torelló una *Epístola* als seus amichs Tomàs Illa, Salvador Estrada, Narcís Planas y Joan Forgas, y celebrant el lloch hont se troba, els hi diu, que

«Aquí no es parla de guerras,
 de negocis, ni de usura.
 Y obertes a ferradura,
 a través d'un gran cultiu,
 las sendas de aprop del riu
 són un detxat d'hermosura.»

Y per aquest estil defensa la vida tranquila del camp a l'activa de la ciutat.

Llegint ab deteniment tota l'obra literaria de N'Agustí Vila, no s'hi veu en ella a un veritable poeta, sinó a un aymant de la poesia, entusiasta pel Rector de Vallfogona, a qui esmenta entre'ls preclars ingenis catalans. Se comprèn; per bé com en aquell temps el nom d'En Vicens García era venerat y consagrat. Avuy, per a criticar ab encert l'obra d'En Vila, cal situarse en el temps en que escrigué y en l'ambient en que va viure, y aleshores podrà celebrarse, ab tot y la ingenuitat y feblesa que avuy hi trobem.